

[Wilhelm]

bruges hensynet til betalingsbalancen som begrundelse for, at der må være snævre grænser for investeringerne, ja, at man faktisk må affinde sig med en sådan tilbageholdenhed, at det fortsat betyder 200.000 arbejdsløse, også på længere sigt. På den anden side insisterer de partier, som mest benytter betalingsbalancen som disciplineringsmiddel, på at de danske energiresourcer, som mere end noget andet kunne bidrage til løsningen af dette problem, skal tilhøre A. P. Møller. Shell, Texaco og Chevron.

Jeg har selvfølgelig set, at A. P. Møller selv, såvel som A. P. Møller-lobbyen, bl. a. repræsenteret ved hr. Arentoft og hr. Ninn-Hansen, taler om de store valutabesparelser, DUC vil velsigne os med. Jeg har også set, at det er lykkedes dem at få store dele af pressen samt nogle såkaldte økonomiske eksperter til at sluge den dér. Det bliver det imidlertid ikke rigtigere af.

Den hårrejsende kendsgerning er, at som koncessionen er udformet, giver de hidtidige danske energifund til en værdi af 70-80 mia kr. ingen garanti for nogen forbedring af betalingsbalancen på mere end de ca. 6 mia kr., som verdens laveste afgiftssatser vil indbringe. En ilandføring af naturgassen vil hjælpe med yderligere en halv snes milliarder kroner.

Derudover beror det helt og holdent på, om A. P. Møller, Shell, Texaco og Chevron undtagelsesvis vil lade sig beskatte her i landet eller vil investere her i landet af det overskud på 40-60 mia kr., de får på indvindingen efter fradrag af anlægs- og driftsudgifter. Intet andet land har tilladt sig sådanne flotheder på skatteydernes vegne. Danmark er det eneste olieland, som ikke har aftale med koncessionshaverne om at reinvestere i landet. De øvrige lande har ligeledes forsvaret deres økonomiske og forsyningsmæssige interesse mod EFs diktat om, at koncessionshaverne må sælge til den højestbydende. Den danske regering bygger på tillid til, at A. P. Møller jo har påtaget sig koncessionen af nationale grunde, som der står i handelsministerens seneste svar. Da A. P. Møller i 1975 havde fortabt rettighederne til gassen, forelå alle tiders mulighed for at rette op på skævhederne. Denne oplagte mulighed forspildte regeringen, kraftigt bakket op af alle borgerlige partier.

Det er værd at huske, hvordan sagerne stod, da aftalen blev så at sige betingelsesløst forlænget, det er kun halvandet år siden. Hovedsagen var, at A. P. Møller hævdede, at gasfundene var værdiløse ud fra et forretningsmæssigt synspunkt. Hundreder af sider lagde man frem fra A. P. Møllers side, alt sammen med det ene formål at bevise, at gasfundene var værdiløse.

I dag er der ikke større uenighed om, at gasfundene repræsenterer en værdi på en 30-40 mia kr. og er tilstrækkelige til at dække 15-20 pct. af den samlede danske energiforsyning i hvert fald de næste 20 år.

Det viser noget om A. P. Møllers troværdighed og for den sags skyld de partiets troværdighed, som dengang bakkede A. P. Møllers påstande op. Det viser også, at vi skal modtage den såkaldt endelige gasrapport senest den 1. maj med alt muligt forbehold. Det viser desuden, at det havde været tiden at slå til om nødvendigt med ekspropriation, som VS anbefalede dengang, og ikke at forlænge koncessionen, som regeringen indgik aftale om.

Nu er situationen langt dårligere, men det betyder ikke, at vi bare skal køre videre. Hvad vi har set, er kun begyndelsen. Der er ingen som helst grund til at tro, at den danske del af Nordsøoklen skulle være mindre energirig end den norske eller engelske del. Forklaringen på den foreløbige forskel er simpelt hen koncessionen. Foræringen til A. P. Møller var ikke ledsaget af krav om efterforskning, således som alle andre koncessioner er det.

Derfor har det vist sig, at aktiviteten på dansk område har været beskeden. Mens der i den norske del af Nordsøen er foretaget et par hundrede borer og i den britiske del mere end 1.000 borer, så er der i den danske del til dato foretaget mellem 30 og 40 borer. Da A. P. Møller selv oplyser, at der statistisk kun gøres fund for hver 30 borer, er det i virkeligheden mest overraskende, at man overhovedet har fundet noget som helst i den danske del hidtil.

Hvad værre er: mens andre koncessioner forpligter selskaberne til at fortsætte boringerne til grundfjældet, så har DUC ikke en sådan forpligtelse. DUCs borer har normalt ikke været nær så dybe som f. eks. de norske, hvilket betyder, at DUC forsøger at skumme fløden, nøjes med det letteste og det